

med Hensyn til Brandassurance, givet betydelige Begunstigelser, fordi det er den, jeg havde nær sagt Forbandelse, der hviler derpaa, naar man først begynder at give Begunstigelser, at den ene fører til den anden; har man først givet den lille Finger, gaaer hele Haanden med; den ene Begunstigelse trækker den anden med sig — jeg vilde altsaa sige, omenbskjønt det forholder sig paa den Maade, er det dog den almindelige Grundsætning i den tidligere Stemplelovgivning, at Brandassuranceer skulle bestaa, og forsaavidt man derfor skulde komme til at blive staaende ved den tidligere Lov, saa vil man dog vist have al Opfordring til at søge, saavidt muligt, at begrænse disse Begunstigelser, og derfor overalt, hvor det er anerkjendt, at man kan gjøre det ad administrativt Veie, see at faae dem hævede saameget som muligt. Deraf vil imidlertid fremkomme en Tingenes Tilstand, som jeg i flere Henseender finder lidet ønskelig, og jeg maa derfor ogsaa i denne Henseende tilraade hellere at stemme imod Mindretallets Forslag, end at tvinge Regjeringen ind paa en anden Veie ligeoverfor disse Assuranceelskaber. Det maatte jo være en Opfordring for Regjeringen, naar man faae, at disse Begunstigelser vare en Bevæggrund for den lovgivende Magt til ikke at gaae ind paa den lave Bestatning, da at søge at hæve disse saa meget som muligt, for at berede en villigere Modtagelse for et saa billigt Forlangende, som skeet er efter Regjeringens Udkaft. Jeg kan aldeles ikke see, at der er den fjerneste Forskjel mellem Søforsikringspolicer og Policer, der vedrøre Brandskader, eller at den, der vil forsikre sig mod Skade paa Søen, skulde være stillet ugunstigere end den, der vil sikke sig mod Skade ved Udsvaade, og det tør jeg sige, at hvis vi havde en Forsamling af Nædere, vilde den finde, at der var langt mere Grund til at fritage Søassurancepolicerne for Stempel end de andre Policer. Man maa dernæst erindre, at den Tilbøielighed, som ganske naturligt ligger i Stillingen, ikke har nogen almindelig Gyldighed. Vi ere jo Alle mere eller mindre interesserede i at faae disse Policer fri, men medens der maaskee ikke er en Eneste iblandt os, som ikke har en saadan, er der maaskee kun ganske Enkelte iblandt os, der have Interesse af at faae

Søassurancepolicerne fritagne. Afgiften, der fordres, er jo imidlertid saa lempelig, at jeg meget maa tilraade det ærede Thing ikke at gaae ind paa de gjorte Forslag om Fritagelse derfor. Jeg kan ikke skjønne, at der er den ringeste Anledning til at gjøre Forskjel mellem, om det er Foreninger, der have udstedt Policerne, eller ikke. Jeg kan heller ikke anerkjende, at disse Contracter ikke skulde egne sig til at stemples. Man siger, de gaae ikke ud paa Binding, og der opstiller den ærede sidste Tale den mærkelige Sætning, at ved Contracten skulde en af Parterne vinde og den anden tabe; men det er jo kun ved Spil, at man kan opstille en saadan Regel; thi ellers gaae jo Contracter ud paa, at begge Parterne skulle staae sig derved, og ved de Contracter, hvorom der her er Tale, gaaer det for den Enes Vedkommende ud paa at skaffe sig en Fordeel den nemlig, der ligger i en større Sikkerhed, og denne Fordeel kjøber han sig ved at betale Noget for den, ved at betale sin Deel, naar en Anden lider Skade. Han kjøber sig paa denne Maade Sindsro, rolig Søvn, Rolighed, naar han er borte fra Hjemmet, og alt dette er Ting, der have saa meget Værd, at jeg ikke veed, hvorfor det, der maa erlægges derfor, ikke skulde kunne være Gjenstand for Stempling, da det udtrykkes i Penges Værdi. Man vil kunne gjøre samme Grundsætning gjældende, med flere andre Arter Contracter, f. Ex. med Livsforsikrings- og Livrentepolicer. Det Samme er jo ganske Tilfældet med Livrenteselskabet, thi det gaaer jo heller ikke ud paa at gjøre sig en Binding men blot paa at være en Mellemand mellem den gjensidige Assurance med Hensyn til Livet. — Af de andre stillede Endringsforslag skal jeg kun omtale det under Nr. 60 af det samme ærede Mindretal, som gaaer ud paa, at alle det kongelige Classelotteries Sedler skulle stemples. Det er imidlertid et Forslag, jeg ikke kan gaae ind paa. Det kongelige Classelotteri er en Institution, der gjælder ikke alene for Kongeriget, men ogsaa for de andre Landsdele af Monarchiet; den tilfældige Omstændighed, at Sedlerne udstedes her i Byen, kan ikke berettigede Kongeriget Lovgivningsmagt til at bestaae Indtaarnerne i de andre Landsdele. Det er en Be-